

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

NO HEY HA FEYNA.

¿No hey ha feyna?..... ¡Còm que no heu crega! ¡Còm qu' heu tròpi una còsa del tot imposible, amb tant còm ha plogut; amb tanta néu còm es cayguda, y amb tantes sociedats de crèdit y sucursals còm hey ha dins Mallorca!

¡No hey ha feyna! ¡Y jò vetx es diumenges tot el mon ben enllestit y mudat; y sént tots es dies de sa setmana passetjá tantes castes de billets de rifles; y mir devant ses llistes des números premiats sa gent á caramulls per veure si los ha tocat sa gròssa!

¡No hey ha feyna! ¡Y hey ha tantes fabriques noves que s' alsan fins es nigúls, tants de vapors que van y venen carregats de màquines y gèneros; y tantes cases y casetes que s' axecan de es Molinà, á n' es Camp d' en Serralla; de Santa Catalina á Can Capas! Si no hey ha feyna, será perque no vòlen que n' hi haja. Si hey torna havè cent ò doscents hòmos qu' es passetjan esquena drete cercant colocació, empagahits de demaná llimosna per matá sa fam des séus infants; será perque n' hi ha altres cent ò doscents que més s' estiman tení es doblés col·locats dins *Es Crèdit* ò *Es Camvi* amb un quatre per cent de interés, sense havè de passá cap mica de pena de cap ni de cames, que gastarlos amb òbres de conservació de ses séues finques que no s' aguantan dretes; ò amb òbres noves que los produhirian un sis ò set per cent per pòch qu' ells volguessen adondarsè á axecarsè dematí, fé quatre contes y tení un pòch de esment á s' obra.

Es veritat qu' ha durat una temporada que no sentiam á dí qu' hey hagués altre casta de demanants de feyna més qu' aquells que per molta que n' hi haja no n' vòlen fé may; més també es cèrt qu' avuy en dia comènsan á tenirne pòca aquells menestrals bons qu' abans se veyan sempre apressats per ella.

¡No hey ha feyna! Més aquesta falta

de jornals no es motivada perque no hey haja moltes còses qu' hajan mesté renová, ni perque manquin doblés per ferles noves, sino per ses idèes riques y mal enteses des séus ámos que son es qui les haurian de posá en milló estat, si mirassen milló p' es séus interessos.

Si vòlen sebre perqu' es que no hey ha feyna, demanauho á sa paret que afegeix sa Llónja amb so Consulat. Aquexa célebre y rossegada paret vos dirá còm es cèrt que té un nás que li amenassa caure; y que si s' estravé que li cayga quant hey ha tants d' atlòts jugant á la teya devòra ella, no respòn d' es marinerons qu' embarcará per terra cap á l' altre mon, ni d' ets hòmos ò passatgès que puga aplegá, d' aquells que s' hi aturan dos minuts per millorá de salut ò de benestá.

Ara veitx un pobret que passa per devant ella y la sa mira de coua d' uy. Tal vegada pensa en sí mateix:

—Jò no ténch dos cèntims per podè comprá pá á n' es méus infants y alliberarlos de fam y malalties; y aquesta paret m' en podia fé guañá més de dos per alliberá sa vida de tants còm s' aturan devall aquell nas séu qu' está per caure.

¡No hey ha feyna! Reyvosnè des qui diuen que no hey ha feyna; y si s' afèrran fòrt en sa séua negativa, mostraus aquesta paret que clama amb vives ánsies compostura ò mòrt. Mostraus ses volades de sa plassa de sa Llónja que están per volá; y ses que essent volades abans, volaren s' altre dia, y per pòch fèren volá la vida de colcú. Mostraus aquelles òbres aturades, repugnants á la vista y mirades sempre de mal uy per qui en passa, qu' hey ha per allá pròp y per altres carrés de Ciutat, que claman: *Feyna per amor de Déu.*

¡No hey ha feyna! ¿Qu' esperan ydò tots aquells qu' habitan per sa part des camí de Manacò? Si no hey ha feyna, ara es s' hòra de donarnè á n' es pòbres jornalés y de refé s' Iglesia de la Soledat que s' es quedada *en cuadro*. Es vecins de s' Hòrt d' es Cá, qu' han fèt fabriques de tota casta, y tavèrnes, y cassinos, y fins y tot un teatro, no sabrán adobá

s' única capella que ténen per ohí missa, ò al manco convertirla amb una escola de primeres lletres?

Cridau que no hey ha feyna y per dins Ciutat está plè de parets que diuen plorant á tothòm que passa:

—Adressaumè que caych y no puch pús. Agontaumè que tomb; y es hòra de que m' ajèga, després de sis sitgles de está drete agontant embants y mitjanades, que fa estona que foren rellevades. No m' poseu més cròsses que me n' vatx á la vela.

Altres que diuen:

—Cosiumè aquests clivells. Ambastaumè aquests esqueixos des mèu vestit hò, qu' estich empagahida de que s' forastés me vejín d' aquesta manera.

Archs y vòltes que predican sa lley des desequilibri. Volades de teulada que ténen moltes de teules á punt de suïdarsè, ò de matá qualqu' que vulga salvarles, es temps de consumá son intent. Goteres que s' tornan quantre son amo, y quantre es qui no u es, ni heu vòl essé. Y jòrdins improvisats qu' han prèss possesòri de gornises y encletxes que no son séues.

Y ara pregunt jò: ¿Qui es qui n' té sa culpa de que no hey haja feyna? La té aquell propietari que còbra ses rendes de ses séues cases y no cuyda de conservarles perqu' ets inquilinos li ténen massa consideracions; y ell més s' estima dexá cincuenta duros á n' es dotse ò quinse per cent d' interés, que gastarlos amb adobs que no ban d' aumentarli es llogué. La ténen ses autoritats, que, á escuses de rentá sa cara á parets lletges y retades, fan ets uys gròssos y no veuen ses abaurades de guix que donan á n' es séus clivells y qualche altre còsa més que no es guix, qu' hey pòsan per ferles etèrnes. La ténen es matexos mèstres que per fé un platet á n' es señó qu' els empra li diuen *Amen* de tot, li ajudan á aná quantre lo que s' art demana; y còbran tres jornals de pá per vuy per estauviarnhi coranta que per ells serán de fam per demá. La ténen tots aquells señós que no vòlen fé sa feyna que reclama sa séua posició, maldament sia á còsta de sa feyna que reclama es menes-

tral, còm à consecucència de sa séua malfaneria.

Si jò fós municipal, s'entén des gròssos, d'aquells que ténen mando y ciéncia demunt ets altres, faria un regonexament general de cases, y pòrtas, y ferros, y lletereros, etc., etc., comensant per Cort y p'es carrés y plasses d'allà pròp, que n'hi ha que'l demanan amb tota necessitat y prèssa; y posaria à una llista totes ses còses que trobás del tot madures; y quant veuria qu'es jornalés no ténen feyna, entimaria es billets necessaris per mòuren, y axí à pòch à pòch s'arreglaria la Ciutat y ningú es que-xaria d'aquesta desigual distribució de diners qu'una mal entesa economia y una desmesurada ambició de figurá més que no impòrta, fan que result en perjudici des jornalé que ja per sa posició, ja per son trabay, es acreedó à sa protecció de tothòm, sia autoritat, sia partículá.

Si es carro de sa feyna s'atura y no déxa caminá la gent que va à pèu, corretjada á n'es mul, y à fé via, tant si vòl còm si no vòl; que à la fi ha de resultá p'es mateix bé des carraté que'l mena.

Es propietaris de Mallorca y es carratés s'assemblan amb una còsa y es en que se dòrmén dins es carro que menan, y arriban sempre à la mala hòra, malcriant sa bístia, perjudicant es carro, cansant es passatgés y perdent un temps preciós que val més doblés que no's pensan.

PEP D' AUBEÑA.

ENAMORAMENT.

Garrida; jò no sabia
Lo qu'era està enamorat;
Ni hauria cregut qu'un jove
Quant festetja mudás tant.

Creya-abans que dins la tèrra
Millons d'ánimes hey ha,
Y ara no n'hi vetx més qu'una
Per més que vaja mirant.

Y no hey cont sa méua, perque
Còm no ténch ni voluntat,
Ni enteniment, ni memòria
Pròpis, no l'hey dech contá.

Còm si's sòl me dás de cara
Totduna que't veix romanch,
Enterbolida sa vista,
Y amb sos uys enlluernats.

Ses téues vives mirades
Me déxan estormayat;
Y à pòch à pòch se fan séua
Sa vida que Déu me dá.

Sense tocarmé m'etcisan
Ses téues hermoses mans,
Perque sos dits quant se mòuen
Me pòsan magnetisat.

Filets que sempre m'estiran
Son es cabeyes des téu cap;
Y son ses téues paraules
Grillons que m'están fermant.

Si rius, jò fás beneytures;
D'amor sa bava me cau;
Més ¡ay! si plòres, m'agafan
Maldeventes y desmays.

Si jò respir per desgracia
S'ayre per tú respirat,
Pèrd totduna el mon de vista
Y m'aufech y m'entaban.

Y si per rara ventura
Ta ròba arrib à tocá
Me pren es ball de Sant Victor
Y m'muir de sèt y de fam.

Es temps, lluný de tú, may passa,
De tortuga es es séu pas;
Devant tú, vetx es rellòige
Que corre y no té aturay.

Quant de dextarte, Garrida,
Arriba s'hòra fatal,
M'en vatx concirós y mujol
Còm un gatet escaldat.

Y en que's méu còs fassa via,
Bé puch dí que no m'en vatx
Perqu'es méu còr, sa méua ánima,
Amor, vida y facultats
De tota casta, se quedan,
Se quedan al téu costat;
Y es ma triste calavera
Solament sa que s'en vá.

PEP D' AUBEÑA.

ES PESCADÓS DES MOLINÁ.

(CONCLUSÓ.)

Més avallet en trobám un'altre.

Ets atlòts el conexan p'*En Barres Tristes* y es pescadó de gambané. Va sense calsons, y empeñy, empeñy, que pareix que llaura.

Ja ha fèta sa gambanerada y va cap à terra abont arriba chóp tay de pit y trabuca es séu ormetx....

Un'arròva d'alga, un parey de pedres, un cranquet sense pèl y una espardeña mitx podrida es es resultat de tanta feyna. ¡Pòbre *Barres Tristes*! No'l vuy veure pená més, y m'hen vatx à Ciutat qu'es sòl ja pica y s'embat no entra.

¡Però, que vetx! Devant es mollet de Can Pates hey ha un hòmo embossat amb una xèrxa plèna de ploms amb una senayeta amb sa má esquèrra. De pronte mira y s'atura; pòsa en tèrra sa senaya y camina cap à la mar tot acotat.

P'es mòdo de caminá pareix un lòco però una dòna qu'estèn en es méu còst-tat me diu qu'era un pescadó de ray. Més val axí.

Va arromengat tay de cuxes y ja s'aygo li arriba en es ventre, y pareix que no s'entem. ¡Té sanch de pescadó!

Tomba es còs à la dreita, péga una gran revinglada y una espècie de nigúl cau demunt s'aygo. S'adressa y estira amb molt de cuydado una còrda que té amb sa má. Derrera sa còrda hey vetx un bulto. ¿Será un peix? No, es sa xèrxa amb sos ploms y un esparraguet que passa per maya.

¡Bé havia dit ántes que sòls En Bialó serà pescadó!

Més avall, à ses platjes de sa bateria de Sant Onofre hey ha més pescadós. Uns han calat una xèrxa amb molts de suros y còm un rey antich atupan la mar, y altres casi tots núus, pescan torts y turmessots demunt ses tenasses. També n'hi ha qui amb arengada pudenta cercan cranchs per ses encletxes, amb ses mans dins s'aygo y à sa memòria En Ney-Ney patró d'es grèmi.

Uns y altres, perdonaumè si no vos fás una visita, però ja'u he dit; s'embat no entra y es sòl bofega.

Arrib à sa pòrta des Camp y entr' dins la Ciutat.

A sa placeta de Sant Geròni hey ha ròtlo de gent antiga que parla des temps. Un jove s'hi acòsta, y es ròtlo s'espargeix còm si just es mitx hey hagués caygut una bomba.

—¿Qu'hey ha novedat? (vatx preguntá à un des qui corrian.)

—¡Gran pexada! (me contestá.) Devés sa Torre des Señal hey ha pégat un còp d'alatxa.

A sa Cadena de Cort, moments després, se vèu autorisada d'En Moll pregona es peix à dos cèntims; y tot son donetes que corren amb sa panereta en es bras.

¡Y es pescadós des Moliná que se tòrran es cuyro per no agafà rès! ¡Si sa vèu d'es pregoné los arribás!

Però ¡já! encare que sa trompa d'En Moll los xordás, ses oreyes no los faria assunto: los conech y sé que continuarian à sa vorera de s'aygo *firmes* còm una ròca sense fé juèus. Ni per rès del mon desampararian ses séues pesqueres; perque si per agafá qualque pexet acaban s'esca, no acaban may sa paciència qu'es per ells matèria inagotable.

M. P.

EPIGRAMAS.

En Juanet qu'ha d'heredá
Tots es bens d'un tio frare,
Va vestit de capellá
Perque'l tio es viu encare.

Però quant badayará.
A sa criada té dit:

—Per gipons, es méu vestit,
A tú el t'he de regalá.

RAMIONS.

S'altre dia p'es carré
Vatx repará una atloteta
Devant mí, anava ben dreita
Y caminava lleugé.

Per mirarla apret es pás;
Y quant l'alcan, que me gir
Per dirli còses, la mir....
Era tòrta y sense nás.

X.

XEREMIADES.

Demà a mitx dia s'inaugurarà es *Mus-sèu Arqueològich Lulí* en es Col·legi de Nòstra Señora de la Sapiència.

Aquest pensament sortí, fa còsa d'un mes, d'una conferència celebrada en es mateix establiment, entre es señós col·legials y un parey d'artistes molt entusiastes per sa conservació des nòstros monuments artístichs y arqueològichs. Tot seguit dirigiren una exposicioneta al Exm. è Illm. Sr. Bisbe de sa nòstra Diòcesis y havent merescut sa sèua aprobació, ets iniciadós de s'ideia posàren má à l'òbra. ¡Pareix mentida! Amb una setmana s'han presentat una cincuenta d'expositós amb pròp de docents objectes; y axò que no s'ha anunciat y fét propaganda de cap casta. Pròva manifesta de lo ben acullit que es estat es pensament y de sa falta que mos feya un Mussèu de s'indole expressada.

Es probable qu'ets objectes exposats hey estigan alguns dies durant cèrtes hores à fi de que ets aficionats à antiquedats pugan visitarles. (S'enten que en aquella casa no hey poden entrà señores.)

Basta per avuy. Sia enhorabòna à n'es fundadós d'aquest Mussèu y à totes ses persones que li han oferit ajuda. Més envant en tornarem parlá.

Sa compaia d'*Opera Italiana* qu'havian dit, que se deya, si poria essè que vengués de Pasco à Pasco, y que sens fallo s'òpera que representarian y cantarian seria *Aida*, ara s'ha dit, que se deya, que podrà essè que no venga.

Però, bòn ànimo: lo que no s'è à un cap serà à s'altra: perque ara se diu, que diuen, y asseguran, que lo que vendrà, si à Déu plau, serà una compaia de *Zarzuela*, bona, de lo milló y més alt de punt, y qu'heu farán de lo més bé.

Y ara es torna dí que no serán *zarzuelas* sino *òperas*. Y més tart se tornarà dí à s'en revès. ¿Amb que quedam? ¿Serán *òperas* ò *zarzuelas*? ¿O serà no res?

Sa Acadèmia de Medicina y Cirugia mos ha convidat per asistí à s'acte de inauguració de ses sessions des present any.

Li donam les gracies de s'atenció y li desitjam es mateix acèrt y laboriosidad demostrats en ses des anys anteriors.

En es Circo Balear mostran un aubat de ballena que fa 31 pams de llargaria y no s'es mòrt de *rosa*.

Vatallá un peix bò per fé escabètxo y trèurel en taula es dia que allà hey fassin un diná.

Sols fan pagá 6 dèsmes per veurel; y es hòra de fé via perque aviat s'en apodererán ses mosques.

Recomenam à n'es nòstros lectors ses *Taules y Simils* de Mossen Jaume Col·lell Pre., colecció de poesietes qu'acaba de publicá à sa *Biblioteca dels Escons* y que merexen bé la pena d'essè lletgides.

S'altre dia, unes polles pinsiules varan entrà à una tènda; y una d'elles que feya la lléngo, li amollá axí:

—Me vòl fé favó de mostrarmè aquella ròba que ja no'n ténen, y que a mi m'agradava tant per un vestit....

Es dependent la se mirá fitso fitso y sense riure, no li va porè di més que:

—Vostè ja'u ha dit.... ja no'n tenim.

Hem rebut es cartell que s'*Associació d'excursions Catalana* publica per celebrá es Certàmen de 1881.

Per falta d'espai tan sòls podem insertá ses sigüents

BASES:

1.ª Se donará un prèmi consistent amb una medalla d'òr amb so nòm, títol de sócio honorari y 50 exemplás de s'òbra premiada, à s'autó des milló trabay sobre es sigüent tema: «*Necesitat é influencia de la meteorologia; sistema y organisació d'estacions meteorològicas més adequats à Catalunya; plan econòmic per llur instal·lació, entreteniment y servey; instruccions per lo ús dels instruments meteorològichs ab taulas de correcció y reducció.*»

2.ª A dit prèmi hey haurá un accésit consistent amb un diploma honorífich y 25 exemplás de s'òbra premiada, cas de que s'acòrdi sa publicació.

3.ª S'òbra premiada quedarà de propietat de s'*Associació d'excursions Catalana*, que la publicarà à conte sèu. Ses no premiades no's retornarán.

4.ª Ses òbres qu'es remetin han d'está escrites en catalá.

5.ª Es plasso per s'admissió acaba en 50 de Juny del present any 1881, à les quatre des de capvespre. Ses òbres s'enviarán anònimes, acompanyades d'un plech clòs que contenga es nòm de s'autó y un lema igual à n'es de s'òbra, en es domicili del infrascrit Secretari (Portaferrisa, 13, 5.er, d.^{ta}) ò des qui'l substithesca en dit càrrech.

Barcelona 12 Jané de 1881.—Lo President, Ramon Arabia y Solanas.—Lo Secretari, Eudald Canibell.

COVERBOS.

El reverent diable son es sollerichs. Ascoltau aquesta:

A ciutat hey havia una señora que tenia un jardí molt hermos, amb dos fassés, un mascle y s'altra femella. Un

dia los mostrava à un sollerich y li deya: —Mirau, Sent Tomen, aquest fassé tan carregat de dátils, y aquest altre trèu molta flò y may en fá cap. ¿Per qué deu essè axò?

—Señora, (contestá es sollerich,) perke ha mesté empeltá.

—¿Que s'empeltan es fassés?

—Si, señora.

—No 'u sabia.

—Idò, si, s'empeltan.

—¿Y vos que l'empeltariau?

—Ja 'u crech.

—¿Quin favó 'm fariau!

—No rès. Demá dematí ténga una butella d'aygurdent bona, apareyada, y dátils cunfitats de bona casta. Jò vendré y heu arreglarem.

Es dia sigüent s'hi presenta es sollerich, s'assèu y comensa à escloveyá dátils y empina sa botella. Quant ja no poria di pruna, trèu una barrina fa una dotsena de forats à sa sòca des fassé mascle y à cada un hey pòsa un piñol. Fént esses se despedeix de sa Señora, assegurantli que à s'any sigüent es fassé ja faria dátils.

Havian passat dos anys, quant hey torná comparexa es sollerich, à ca sa Señora, y més sèrio qu'el Pare Bestart, li pregunta:

—Señora, ¿ke fá es fassé?

—Sent Tomen, ell encara no ha trèt.

—Señora, l'haurem de turná empeltá.

—Capso, capso. ¿Qu hey heu de torná posá aygordent?

—¿Ja's de ravó! Sense aygurden....

—Ydò, anau, que no 'l vuy empeltat.

—Señora, vustè cumanda; pero vustè no sab una còsa.

—¿Qu'es lo que no sé?

—Que si Déu quant va fé el mon no hagués tengut aygurden, no l'acabava.

¡Mirau de quin mèdi es valia aquell balitra per agafá mèules!

HISTORICH.

Sèt doctós à una casa,
Tots doctós, dòcta ningun,
En vaca càtedra . . .

—Doctó Tòni, ¿que l'hi costá molt es doctorat?

—Doos viatges de tarònges y uuna cussa llebrera.

—¿Y còm heu va fé per sortirnè?

—Joo l'hey diré. Me donàren see llissó de punt uun any ántes y àa s'hi-vèrn, baxava, ses vel·lades, à saa bugadaria y jò mee posava dins es còssi que me servia de tròna y sees criaades de la casa feyan de pòble.

—¿Y que no s'adormian amb tant de sermó llatí?

—Elles filavan y eespiavan; però jò los deya: «Eestau àa quietes, perque aquests acanamunts y canavalls me perturban.»

—¿Y son pare de vostè, que digué

quant el va veure amb sa mussa de doctó?

—Vaa fé un gran diná, mee posá à n'es cap de sa taula, y criidá es germá majó y l'hii digué: «Miquèl, d'aquí en avant reegonexerás per germá majó de la casa àa mon fill Tòni, perque l'haa honrada en ses lletres.

—No tròba vostè qu'en el dia, es doctós no fan tanta vasa còm ántes?

—Aa, si señó. Ara sees lletres ja no valen rès.

Ydò, veys, vat'aquí un Doctó que si tornava en el mon, no trobaria compañoero per fé còlla, en tants de doctós ignorants còm se passetjan. Antigament s'ignorancia feya humils; ara fa insolents, orgullosos y pedantes. Nòltros preferim ets ignorants humils y virtuosos.

* *

Una dòna que tenia un infant de sis anys, li digué:

—Toniet, vés à ca Madò Rua à dú tres aumuts de segó per ses gallines. ¿Qu'heu sabrás dí? P'es camí ves diguent lo qu'ara te diré y no t'equivocarás: «Madò Maria, ¿que teniu segó?» Te dirá que sí, y tú dius: «Ydò donau-me'n tres aumuts.» No li digues Madò Rua perque s'enfada.

S'infant s'en aná cantant sa canso-neta que l'hí havia dit sa mare y quant arribá, digué:

—Ave Maria... Madò... Segó... ¿que teniu rues?

—A darrera en ténch trenta dues, (respongué cremada.)

Y es nin tot natural, contestá:

—Ydò donaume'n tres aumuts.

* *

Dos amichs molt sull's que feya trenta anys que no s'havian vist, se trobàren un dia per un camí, y tota sa conversa que tenguèren va essè aquesta:

—¡Ola!

—¿Que tal?

—¡Guapo!

—Ydò guapo.

Y seguiren sense dirse rès més.

* *

Tres amichs anàren à fé una véga à s'Arenal, y un d'ells molt golafre quant cuynava s'arròs contava à n'ets altres sa mòrt de son pare amb pedres menudes. Totduna que tenguèren s'arròs abocat qu'ell hagué acabat sa séua relació, va dí:

—Digues, tú, Miquèl, conta de que morí ton pare.

—De gota, sèch.

Y seguí menjant.

—¿Y es téu? (demaná à s'altre.)

—D'un llamp, (contestá.)

Y no s'aturá d'empessolarsè hònes cuyarades d'arròs.

* *

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 15 Jané de 1881.

PRIMÉ COP DE VISTA.

SR. DIRECTOR: En nit d'hivèrn, à cambra de proa y amb un carragament de pòrchs per música nocturna, vatx passá la mar; es qui hajin fèt sa travesia amb aquestes condicions ja saben quant hey ha que dí y per axò no diré rès.

Es vapor no s'acòsta à sa vorera de la riba, còm à Palma, y per durmè à tèrra amb s'equipatge me fèran pagá uns quants reals; heu dieh perque si qualche ignorant ha de veni fassa es séus contes.

Desembarcats y passades dues hòres per trèu-re papeletes y registrá s'equipatge y posarho tot à punt de marxa, li estreñy per endins amb so cosí En Pere y un qu'hey sabia ses tresques perque era de la tèrra.

Lo primé que'm va cridá s'atenció, en tants de barcos còm vatx veure, fench no sentí cap martellada de calafat ni cap còp de mèstre d'axa, pròva de que ses barques deuen aná còp-piu y amb pòques esperances d'alsá xèlla.

No sé perque vatx compará es Mòll à un colomé, y tants de vapors còm s'hi veuen à falcons qu'havian posat s'arpa à demunt s'esbart de barques llevantlos ses plomes.

Però dexant aquestes idèes tir endevant per agafá es compais, que m'havian prës ventatja, y los me sent amb aquesta conversa:

—Mirau quin civil amb sabre, deya En Pere.

—¡Es un municipal, hòmo! responia es catalá.

Aquí es municipals duen es capell còm es des civils y fan més respècte

—¿Municipal y está tan grás?

—¡Bòno! (vatx dí jò;) jèdm si aquests señós estasen barayats amb so greix!

—No, però à Palma en sòlen dú maneo.

—Calla y fé via.

Heu ferem axí tots tres perque era un pòch tart.

Es qui hajin estat aquí ja sabrán que sa gent camina molt depressa, y jò qu'arribava d'una ciutat que tot fa camí de tortuga y que pareix que tots tenim pruaga; quant veyà tothòm anant de tròt, pensava que còm era devés mitx dia si anirían à diná; llavò he conegut qu'axò es costum de la tèrra y qu'es molt esposat fé sa grémola p'es carrés; perque si un hòmo s'emba-dòca, à vegades reb sempentes qu'el fan corre més de tres passes, còm me succehí, no fa molts de dies.

Caminant, caminant, arribárem; (y camina-rem devés mitj' hòra, perque Barcelona es molt gran,) y p'es camí veyà moltes botigues y molts de pisos y no afinau casi cap entrada y pensava si pujariam amb corriòla; però després vatx veure que ténen es llòch tan aprofitat que perque no's pèrdi, à moltes entrades les fan botigues, y allá veuren, vidrieres amb retrats, rellòtges, torròns, periòdichs y altres herbes.

«Aquí son molt engiñosos,» deya jò, y més me'n vatx convence quant vatx afiná que perque heu vejín es més lloscos partdemunt ses botigues pòsan mòdres de lo que vènen, però mòdres de casta gròssa: còm es ara, à una hey ha un capell que vendria bé à n'es més gran cap del mon; à un'altre una cuyera que, plena d'arròs, bastaria per assaciá mitja dotzena de mès-tres d'escòla, y altres còses per l'estil de gròsses.

Axò, molta gent, y molts de cotxos, y carros y no pòchs tramvies es quant vatx veure à primé còp de vista.

Ja diré lo vist amb so segon, tercé, etc., etc.

Servidor séu,—UN ESTUDIANT EN DOBBLE.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No te fas d'un aduldó.

SEMBLANSES.—1. En que no sab lo qu'es diu.

2. En que conta mentides.

3. En que té bisbe.

4. En qu'es barayan.

TRIÀNGUL....—Couet-Coua-Cou-Cò-C.

PROBLEMA....—Aquelles, qual multiplicadò es 9,

ò un múltiplo de 9.

FUGA....—Un Rey ignorant es un asc coronat.

CAVILACIÓ....—Sareno.

ENDEVINAYA....—Es gas.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Ningú.

Nòu.—Un Signor Russo, Un Balladò, Un Ig-

norantó petitoy y Un Oficial sense empleo.

Vuyt.—Tòni Chesquert y A. C. I. T.

Sis.—Un Sullerich, Tiant y Tianta.

Quatre.—Pio, Un Forné y Compania.

Y una no més:—Un Sardiné festetjadis.

GEROGLIFICH.

C V I D K

¡RABIA!

NO FANI III AD GREIX

FEROSTAS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un rellòtge à sa lluna?

2. ¿Y es ferro-carril à l'any 1881?

3. ¿Y una guitèrra à sa Plassa d'Abastos?

4. ¿Y una oliva à una ballena?

RAMONS.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que llogides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª y 2.ª retxa, dues prentes de vesti; sa 3.ª, una part des còs; sa 4.ª, un animal, y sa 5.ª, una lletra.

JORDI DES RECÓ.

FUGA DE CONSONANTS.

.A .E.E.A .E..A .E..E.

X.

CAVILACIÓ.

MARÓ.

Amb aquestes lletres compòndre es nòm d'una gran ciutat; y d'una passió que tots tenim.

J. S.

ENDEVINAYA.

Me balluch de nit y dia

No ténch repòs ni un moment

Acurs à tothòm sa vida,

¡Mirau! y no som es temps.

RAMONS.

(Ses solucions dissapte qui cò si som oius.)

29 JANÉ DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.